



Arrest

nr. 159 505 van 5 januari 2016
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van de beslissing van 19 februari 2015 tot afgifte van een inreisverbod (rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 5 maart 2015 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (rolnummer 169 241).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij, en van attaché B. BEULS, die eveneens verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 5 oktober 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 25 oktober 2012 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten bij toepassing van de Dublin II Verordening. De Italiaanse autoriteiten werden verantwoordelijk geacht op grond van een tacit agreement bij toepassing van artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening. De

overdrachtstermijn van zes maanden verstreek echter op 26 juni 2013, waardoor het dossier werd overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Inmiddels diende verzoekster op 11 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 11 april 2013, ontvankelijk verklaard.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 27 februari 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 11 maart 2014 een advies op omtrent de medische situatie van verzoekster.

Op 12 maart 2014 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 11 april 2013, ongegrond verklaard.

Verzoekster werd op 24 maart 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Verzoekster diende op 2 april 2014 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gericht tegen de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep op 19 november 2014, bij arrest nr. 133 439.

Aan verzoekster werd uitstel gegeven voor het verlaten van het grondgebied tot 6 december 2014.

Op 18 februari 2015 werd zij door de politie van Oudenaarde aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. OU.55.L1.001083/2015).

Op 19 februari 2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod voor twee jaar werd opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: B. (...)

voornaam: R. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/02/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

□1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 27/03/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Oudenaarde geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene verklaart een zoon te hebben in België (Bayhatov Arslan, 21/12/1989 met B-kaart geldig tot 16/09/2019). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.“

Op 25 februari 2015 werd een medisch attest opgesteld in het centrum voor illegalen waaruit bleek dat verzoekster om medische/psychologische redenen niet geschikt was om in het centrum te verblijven en dat het aangewezen was om verzoekster te laten opnemen in een ziekenhuis.

Bij beschikking van 27 februari 2015 verklaarde de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen het verzoekschrift tot voorlopige vrijheidstelling ontvankelijk, doch ongegrond.

Verzoekster werd op 27 februari 2015 vrijgesteld wegens medische redenen.

Verzoekster diende op 1 maart 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er werd een vlucht voorzien op 2 maart 2015. Deze vlucht werd echter geannuleerd wegens medische redenen.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekster op 27 februari 2015 een verzoekschrift heeft ingediend met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van 19 februari 2015 houdende een inreisverbod en op 5 maart 2015 een nieuw verzoekschrift indiende dat evenzeer bedoeld is om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van voormelde beslissing te verkrijgen. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de Vveemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Voormelde wetsbepaling werd door de wetgever in de vreemdelingenwet ingevoegd *“Om te vermijden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift dient te behandelen dat reeds vervangen werd door een ander verzoekschrift, en zich derhalve meermaals dient uit te spreken over eenzelfde betwisting”* (Parl.St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42). De wetgever heeft derhalve “het vermoeden ingevoerd dat het laatste verzoekschrift dat op ontvankelijke wijze werd ingediend het voorafgaande verzoekschrift vervangt en de verzoekende partij derhalve geacht wordt afstand te doen van het eerder ingestelde beroep. Aan de verzoekende partij wordt evenwel de mogelijkheid gegeven om, ten laatste op de terechtzitting, aan te geven dat zij verkiest dat een eerder ingediend verzoekschrift wordt behandeld door uitdrukkelijk het te behandelen beroepsschrift aan te wijzen. Indien de verzoekende partij nalaat een keuze te maken dan houdt dit automatisch in dat het laatst ingestelde beroep wordt behandeld en de afstand van de voorafgaande beroepsprocedures wordt vastgesteld. Op deze wijze wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven de middelen die zij dienstig acht te laten gelden en wordt tevens proceduremisbruik vermeden” (Parl. St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. 169 009 en 169 241 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geeft de raadsman van de verzoekende partij aan dat hij per abuis twee verzoekschriften heeft ingediend. De raadsman van de verzoekende partij is akkoord om het laatst ingediende beroep te weerhouden. De afstand van het verzoekschrift met rolnummer 169 009 wordt vastgesteld.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 74/11, § 1, lid 1 en 3 en 74/11, § 2, lid 2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

In casu dient vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd.

Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 §1, Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In de bestreden beslissing wordt zonder enige afdoende motivering een inreisverbod van 2 jaar.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

De gemachtigde kan overeenkomstig artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet geen enkele termijn bepalen indien er een risico op onderduiken bestaat.

Immers voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 7 alinea 2 en 3 (gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en in werking op 27/02/2012) een aantal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven. Het uitvoeringsbesluit van 19 juni 2012 (KB van 19 juni 2012 tot

wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1980 en van het KB van 20/07/2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer; B.S. 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de Minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- het zich regelmatig aanbieden bij de gemeente of bij tegenpartij zelf of
- het storten van een financiële waarborg.

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98) bepaalt in artikel 15:

Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien: a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert [...].”

Verzoeker meent dat tegenpartij de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten.

Verzoeker is van mening dat de DVZ alle elementen in overweging dient te nemen die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen.

Verzoeker meent dat er tot op heden er nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Uw Raad oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.’ (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ...”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt evenwel gemotiveerd dat er geen schending is van de gezinscel door een tijdelijk scheiding van moeder en zoon doch dit is volgens verzoeker een platitute en geen afdoende motivering om de 2 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950.

Dat verzoeker van oordeel is dat het verzoeker betekende beslissing tot vrijheidsberoving totaal onredelijk is, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Het is een duidelijke vernederende behandeling verzoeker die woonachtig te Oudenaarde te scheiden van haar legaal in het Rijk verblijvende zoon die haar verzorgd.:

Schending van artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout

Omdat de bestreden beslissing niets concreet motiveert over gezinzel – die dus in feite bestaat in ons land met haar zoon die verbroken wordt door de uitvoering van het inreisverbod

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1., p.740).

De motivatie in casu is een platitude.

Terzake dient gewezen op het feit dat Straatsburg - in een gelijkaardige zaak - erkent dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon (hetgeen in casu de finaliteit van de beslissing uitmaakt) uit een land waar zijn naaste woont, verdragsonverenigbaar kan zijn.

Verzoekende partij wordt door de bestreden beslissing ontrukt uit het gezinsleven dat zij opbouwde met haar zoon.

Dat de betekende beslissing derhalve in strijd is met de menselijke waardigheid en het respect voor de fundamentele mensenrechten.

Dat Verzoekende partij toch voor onbepaalde tijd onmogelijk gescheiden kan worden van haar zoon die erkend vluchteling is.

Dat het toch onredelijk is dat een gezin abrupt uit elkaar gerukt wordt ? !

Dat een scheiding van zijn levenspartner in België een ernstige schending inhoudt van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Terwijl er bovendien geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij Verzoekende partij en haar gezin wordt veroorzaakt door het feit dat Verzoekende partij voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van haar zoon, en het door verweerder nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Zodat er een schending is van artikel 8 E.V.R.M .

Besluit: Verzoekende partij wordt door de disproportionele beslissing het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM) ontnomen en daardoor het recht op een eerlijk proces. Zonder dat daartoe enige werkelijke noodzaak bestaat.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en worden de feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van de bestreden beslissing duidelijk weergegeven. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte

en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

In casu voert verzoekster een vrij theoretisch betoog. Na het schetsen van een aantal wettelijke bepalingen stelt zij op een vrij algemene wijze dat de tegenpartij alle elementen in overweging diende te nemen die haar gekend waren en dat er geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle mogelijke elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen. Uiteindelijk concludeert ze dat er geen afdoende motivering wordt gegeven voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 27/03/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Oudenaarde geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene verklaart een zoon te hebben in België (Bayhatov Arslan, 21/12/1989 met B-kaart geldig tot 16/09/2019). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende

twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Uit deze motivering blijkt duidelijk waarom de verwerende partij geopteerd heeft voor een inreisverbod van twee jaar. Zo blijkt uit de voormelde motivering dat de verwerende partij zwaar tilt aan het feit dat verzoekster geen enkel initiatief vertoont om het grondgebied van het Rijk te verlaten en dit terwijl ze toch voldoende geïnformeerd werd omtrent de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en haar ook werd toegelicht welke mogelijkheden tot ondersteuning er bestaan in het kader van een vrijwillig vertrek. Daarnaast blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Zo gaat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing in op het gezinsleven van verzoekster en maakt zij een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Anders dan wat verzoekster poogt voor te houden werd in casu wel degelijk een individueel onderzoek gevoerd rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en werd bij dit individueel onderzoek ook rekening gehouden met de hogere rechtsnormen.

Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 74/11, § 1, lid twee, 2° van de vreemdelingenwet.

De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, lid 3 van de vreemdelingenwet mist feitelijke en juridische grondslag. Dit betreft immers de situatie waarbij de termijn van het inreisverbod wordt gebracht naar vijf jaar of meer dan vijf jaar, hetgeen in casu niet aan de orde is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM blijkt uit de uiteenzetting van verzoekster dat deze enkel gericht tegen de beslissing tot vasthouding. De beslissing tot vasthouding maakt echter niet het voorwerp uit van huidig beroep. De kritiek gericht tegen een andere beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM gaat verzoekster volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarin duidelijk een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt gemaakt door de verwerende partij. In casu wordt wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekster ingevolge het inreisverbod voor twee jaar gescheiden zal worden van haar zoon die in België over een verblijfskaart B beschikt. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die erop zouden wijzen dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Waar verzoekster stelt dat Straatsburg in een gelijkaardige zaak erkent dat de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn naaste woont met het verdrag onverenigbaar kan zijn, dient vooreerst aangestipt te worden dat verzoekster nalaat enige concrete referenties van deze zaak aan te brengen, zodat het voor de Raad onmogelijk is na te gaan of het over een gelijkaardige zaak gaat en of er daadwerkelijk tot de beweerde conclusie wordt besloten. Bovendien betreft de bestreden beslissing in casu een inreisverbod en geen terugwijzing en stipt de verwerende partij terecht aan in de motivering van de bestreden beslissing dat er steeds een opheffing of opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd in het kader van een gezinsleven. Dit is geenszins het geval bij een beslissing tot terugwijzing.

Met haar summier en vaag betoog maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat er geen correcte afweging is gebeurd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 169 009 en 169 241 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 169 009.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU